

C/2024/4958

19.8.2024

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 10 kwietnia 2024 r. w sprawie T-411/22, SRB/Dexia, wniesione w dniu 26 czerwca 2024 r. przez Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

(Sprawa C-454/24 P)

(C/2024/4958)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (przedstawiciele: D. Ceran, C. De Falco, H. Ehlers, K.-Ph. Wojcik, pełnomocnicy, H.-G. Kamann, Rechtsanwalt, F. Louis, avocat)

Druga strona postępowania: Dexia SA, Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 10 kwietnia 2024 r. w sprawie T-411/22, SRB/Dexia;
- oddalenie skargi o stwierdzenie nieważności i, tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- w każdym razie obciążenie skarżącej w pierwszej instancji kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, w przypadku gdyby Trybunał Sprawiedliwości potwierdził stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji do czasu jej ponownego wydania, najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od wydania wyroku, z tych samych powodów co powody, które skłoniły Sąd do utrzymania w mocy skutków tej decyzji w zaskarżonym wyroku.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie uważa, że należy uchylić zaskarżony wyrok, w którym Sąd stwierdził nieważność decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) wydanej na sesji wykonawczej w dniu 11 kwietnia 2022 r. w sprawie obliczenia składek ex ante za 2022 r. na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2022/18) w zakresie, w jakim owa decyzja dotyczy Dexii, i podnosi w tym względzie trzy zarzuty.

Po pierwsze, Sąd błędnie zinterpretował i niewłaściwie zastosował art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014⁽¹⁾, gdy stwierdził, że SRB musi przestrzegać ścisłego pułapu 12,5 % oraz że aby pogodzić to z zasadą 1 %, SRB może ocenić spodziewany ostateczny poziom docelowy na podstawie podejścia, które jest jednocześnie „jak najdokładniejsze” (pkt 46) i „ostrożne” (pkt 57, 58). Zasadniczo wymaga to od SRB celowego i znacznego przeszacowania spodziewanego ostatecznego poziomu docelowego. Podejście to nie uwzględnia między innymi brzmienia, kontekstu i celu art. 69 ust. 1 rozporządzenia nr 806/2014, narusza zasadę dobrej administracji i doktrynę Meroni i jest z natury niespójne.

Po drugie, w pkt 46–54 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, gdy dokonał błędnej wykładni art. 70 ust. 2 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia nr 806/2014 i doszedł do wniosku, na podstawie jasnego i jednoznacznego zdaniem Sądu brzmienia tego przepisu, że ścisły pułap 12,5 % powinien mieć zastosowanie w okresie początkowym we wszystkich okolicznościach. Sąd przyjął niespójne rozumowanie mające charakter błędnego koła oraz nie dokonał wykładni art. 70 ust. 2 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia nr 806/2014 w świetle ich kontekstu i celu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

Po trzecie, Sąd naruszył prawo, gdy nie dokonał oceny okoliczności faktycznych i prawnych istniejących w chwili wydania zaskarżonej decyzji. W pkt 55–58 zaskarżonego wyroku Sąd, dokonując oceny możliwości jednoczesnego przestrzegania przez SRB pułapu 12,5 % i zasady 1 %, oparł tę ocenę na błędnych elementach. W szczególności Sąd błędnie ocenił zgodność z prawem zaskarżonej decyzji i niemożność pogodzenia pułapu 12,5 % z zasadą 1 %, gdy przeanalizował cały okres początkowy, a nie okoliczności istniejące w chwili wydania zaskarżonej decyzji.
